

Γι' αὐτὸν καὶ σήμερα ἀργοκοινεῖ τὰ κουρασμένα βλέφαρα καὶ ἀντικρύζει δύσθυμα τοὺς γχρωποὺς τῆς εὐθυμίας ἀγγελιοφόρους.

Συνωμιλοῦσσεν, ὅπως πάντα, μὲ τὴν ἀτμοσφαίραν τῆς ὁδύης του, ποῦ ἔμαθεν ὅλα τὰ μυστικά του καὶ τοῦ ἐτάραξεν αὐτές τῆς δυστυχίας του τὴν ἡρεμίαν.

Βλέπει τριγύρω καὶ ἔπειτα τὸν ἑυατόν του καὶ ἀνιστενάζει. Ή λέει δὲ θ' ἀποθάνη ἐκεῖ μέσα, τοῦ σπαράξει τὴν καρδιά, τοῦ φέρει δάκρυα στὰ μάτια, τὸν ποθίνιον γρηγορώτερα.

Καὶ ἡ συναίσθησις τῆς ἀδυναμίας του φίπτει στὸ πρόσωπόν του φρικιαστικὴν τραχύτητα. Συτυγνός καὶ ἄγριος ὅλα τὰ βλέπει βλοσυρά καὶ τ' ἀποτροπάζεται. Τὸ φῶς τὸν πλήκτει. Εἰσυνιθῆσε γὰρ τ' ἀντικρύζη καὶ ἀναγκάζεται νὰ γαμηλώνῃ τὰ ἀρρωστημένα βλέφαρα.

Ζῆ καὶ δειγ ζῆ.

* *

Μὰ ἔξαφνα ἔκεινες οἱ φιλάργυρες ἀκτῖνες, ποῦ ἔγλυστρησαν ἀλόρεσβα ἀπὸ τὴν δροφήν καὶ ἔφωτισαν τὴν ἀθλιότητά του καὶ τὴν γύμνιαν του, τοῦθραν στεναγμὸν στὰ γείλη—στεναγμὸν, ποῦ ἀντιλάλησεν ὅλο τὸ κρήμνοιμα τῶν πέθων του—καὶ ἀνετράχθη σύσσωμος.

"Εννοῶσε, κάτι ύπερυπίνη τεὺς κροτάφους του σὲν χάδι, σὰν πτεροῦγχα ἀπαλή... Στὸ παγωμένον μέτωπόν του ἐσκορπίσθη λάρψις καὶ ἀνετρίγγισε. Τὸ χρόνιον σκοτάδι ἥργισεν ἀργά—ἀργά νὰ διαλυτέαι. Τὸ αἷμά του παίρνει δρμήν καὶ ἐλαφρά ροδίζουνε τὰ μάγουλά του ζωγτανεύει..."

· · · · ·

Τοῦ πόνου τὸ νανούρισμα, ποῦ τοῦψαλαν οἱ τολγοὶ ἔως τώρα, μονομιᾶς ἑσίγησε καὶ κάποιο νέο, σιγανό, μὲ εὔθυμο καὶ πλάνο τραχουδάνι ἐτονίσθη γύρω του, θυματουργό, καὶ τοῦ ἐξύπνισε τὸν νοῦν καὶ τοῦ ζωτάν ψε τὸ σῆμα.

Αἱ φθινοπωριναὶ ἀκτῖνες κάτι ξέθυψαν ἀγαπητό, κάτι, ποῦ κρύψει τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐλπίδα.

Σέρνεται, παραδέργει μὲς στ' ἀχύρινό του στρῶμα γρὰ ν' ἀνακαλύψῃ μὲ τὰ μάτια τον τὸ ἀντακείμενον, ποῦ μὲ τὴν ἀντήλική του ἐσχόρπισε τὴν γάρκην του. Γυρνᾷ τ' ἀποσκελετωμένον του κορμὸν μὲ ἀγωνίαν· μόλις ἀναστάνει· καὶ οἱ θυμέσεις του κάρες ἀντικρύζουνε ἔνα μονόκυρο Σταυρὸν μὲ κόκκινη κορδέλλα, ξέθωρη ἀπὸ τὸν γρέοντα...

Τὸν εἶχε λησμονήση!

Μόνος του τὸν ἔκρεμασε τὴν πρώτην μέρα ὑψηλά, ἐπάνω ἀπ' τὸ προσκεφάλι του, σὲν χαλασμένον τούχον· γιλὰ νὰ παρηγορίζεται, σὰν τὸν ἀντικρύζη καὶ μὲ τὴν θιαγάριν του γὰρ δυναμώνῃ, ποῦ ἐλπίζει νὰ τὸν γιλατρέψῃ καὶ νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ. Μα ἡλογχ ἔπειτα τοῦ μαύρου πυρετοῦ αἱ νύκτες, τὰ παραμιλήματα, ἐπέρχονταν τῆς ἀγωνίας· εἰς αἰώνες καὶ ἡ πνευμονία ἐφώλιζεν μὲς στὸ παλληκαρίσσο τοῦ θόρακος του καὶ τῶλυσε...

Κι' ἔτσι ἐλησμονήθηκεν ἐκεῖ ἐπάνω κρεμασμένος ὁ Σταυρός.

Τὸ φῶς, ποῦ ἐσνορπίσθηκε στὴν φυλακὴν του λέσσει δὲν ἔχειθηκε ἀπὸ τὸν "Πλέον παρὰ ἀπὸ τὴν γάριν καὶ τὴν καλωσύνην τοῦ Ἐσταυρωμένου. Μειλιχιό καὶ ἀπαλὸ πίπτει στὸ πρόσωπόν του καὶ φιλεῖ τὰ βαθιούλα του μάτια καὶ τὰ ἀσπρισμένα καὶ ἔηρά του γείλη. Τὸν φιλεῖ ἀδιάκοπα. Κι' ἔκεινος, σὰν γὰρ κοινωνῇ τὰ "Αχροντα Μυστήρια, μ' ἀνατρι-

